

?Orgull femení, orgull de Malla

Olga Capdevila, Núria Casacuberta, Clara Roquet i Irene Solà van compartir taula per recordar com les ha marcat i marca el fet d'haver nascut a Malla | El teatre de Malla es va omplir per escoltar aquestes quatre dones que malgrat la seva joventut ja han arribat lluny en els seus respectius camps professionals

Olga Capdevila, Núria Casacuberta, Irene Solà, Clara Roquet i Sara Blázquez, a l'acte de divendres a Malla | Josep Comajoan

«**Sempre he sentit una necessitat molt gran de tornar. A Nova York m'ofegava en no veure l'horitzó**». Clara Roquet és directora i guionista de cinema. Des de fa dos anys viu a Barcelona, però abans havia passat una bona temporada a Nova York, on va estudiar un Màster de Cinema a la Universitat de Columbia. Guionista de la multiguardonada *10.000km*, com a directora va estrenar-se amb els curts *El Adiós* i *Les bones nenes*, totes dues premiades amb el Gaudí al millor curtmetratge. Actualment està rodant el seu primer llargmetratge, *Libertad*. Va néixer el 1988 a Malla.

«**Ara mateix, Malla per a mí és un espai d'equilibri**». Olga Capdevila és il·lustradora. També té treballs de direcció d'art i disseny. Premiada amb dos premis Laus el 2018 i 2019, ja al 2015 i 2017 havia estat guardonada amb el Premi Nacional al llibre més ben editat. Va néixer a Malla el 1986, just nou mesos després de la gran nevada que va deixar incomunicat i sense llum el poble i mitja comarca.

«**He fet el retorn a casa a la meua manera, a Richterswil, la Malla suïssa**». Núria Casacuberta és científica. Fa set anys que viu a Suïssa, on treballa en l'àmbit de l'estudi dels oceans, especialment de l'Àrtic, on ha participat en algunes expedicions científiques. Si bé el seu lloc de treball és a Zürich, viu en una població més petita, a 28 quilòmetres de la ciutat, a

Richtersvil. Actualment exerceix la recerca al Departament de Física de l'ETH Zürich, l'Institut Federal Suís de Tecnologia. També és nascuda a Malla.

«**Quant més lluny anava, més m'adonava que les històries que jo volia explicar eren relacionades amb el lloc d'on jo venia**». Irene Solà és artista, poeta i narradora. Llicenciada en Belles Arts, té un Màster en Literatura, Cinema i Cultura Visual per la Universitat de Sussex. La seva primera novel·la, *Els discs*, va guanyar el Premi Documenta 2017, i la segona, l'exitosa *Canto jo i la muntanya balla*, el Premi Anagrama 2019. Fa dues setmanes que ha tornat dels Estats Units, on ha participat en el programa Writers Art Omi-Ledig House, i està en ple procés de creació de la tercera novel·la. Va néixer a Malla el 1990.

Són dones, joves, de Malla, i amb una carrera d'èxit lluny de casa. Totes quatre van coincidir el 6 de desembre a la taula rodona «Dones de prop que arriben lluny» organitzada per la Comissió Espai Pratdesaba i l'Ajuntament de Malla. La taula, moderada per Sara Blázquez, periodista de Setembre, pretenia posar en valor, i ho va aconseguir, el perfil d'aquestes quatre dones joves nascudes en un poble de la Plana de Vic de no més de 300 habitants i que han arribat lluny, en totes les accepcions de la paraula.

El públic, totalment entregat, va omplir el teatre de Malla Foto: Josep Comajoan

A l'acte, que va omplir el teatre de Malla, van quedar clares unes quantes coses: que a Malla hi ha talent, que malgrat arribar lluny fins i tot físicament sempre es troba el moment de tornar al poble, i que aquest ha marcat i marca d'alguna manera o altra no només el caràcter sinó també la manera com es desenvolupa aquest talent, sobretot en els casos de les professions més creatives. I sobretot va quedar clar l'orgull de ser de Malla de totes quatre. «Sembla com un acte propagandístic del poble!», va arribar a dir Olga Capdevila, referint-se a la taula rodona.

Malla, Barcelona, Glasgow, Londres, Nova York, Zürich

Van començar parlant dels records que tenen de Malla. De com les havia marcat el casal d'estiu, d'anècdotes de guerres d'ous podrits entre les filles i fills de «les diferents tribus que hi havia en el poble», com va ironitzar Núria Casacuberta. I del poble a la ciutat, primer a Barcelona, a estudiar, roba bruta amunt, tàpers avall. «Amb 25 anys, amb el pas del Serrat de la Cirera a Barcelona, la ciutat se'm va menjar, tot em semblava fascinant», reconeixia Olga Capdevila.

Irene Solà va notar més la diferència quan va marxar a Londres, quan ja no podia tornar a Malla cada cap de setmana com quan vivia a Barcelona. Clara Roquet va fer un salt encara més gran, de Malla a Manhattan. «La sola idea d'haver de pujar en un ascensor per anar a l'habitació ja em tenia capficada». Finalment Núria Casacuberta va fer el pas intermig per Cerdanyola, una ciutat molt menys apassionant que Barcelona, Londres o Nova York, abans d'anar a parar a Zürich, no sense abans no haver fet etapes a Glasgow o Torí. «Cerdanyola no la vaig viure; anava a classe, sopava, feia tàpers, tornava la roba bruta...».

Olga Capdevila i Núria Casacuberta en un moment distès de l'acte Foto: Josep Comajoan

Amb tot, Núria Casacuberta reconeix que, des de la distància, Malla es troba a faltar. «És aleshores quan detectes els valors que té Malla, coses que de petita no li dones importància, com menjar les mongetes de l'hort de l'avi. No saps com es troben a faltar sobretot quan estàs dos mesos en un vaixell oceanogràfic només menjant patates». O com Irene Solà resolvia l'enyorança del paisatge de Malla, escapant-se de tant en tant de la zona de botigues i bars de Londres per anar a una d'aiguamolls on hi trobava unes vaques pasturant.

«Malla és casa»

«Malla és casa, tenim un sentit molt fort de pertinença», s'exclamava Irene Solà. «Te n'adones quan vas tornant». Solà en reivindica fins i tot la parla, com quan alguns correctors li volien treure

dels seus primers escrits paraules com «cosetxar» o «ensilar». Un món el de Malla format també d'històries, paraules i escenaris, que Solà recull en llibretes quan li expliquen les àvies, i que Roquet ha immortalitzat en els seus films. «L'imaginari visual de Malla em va marcar molt, els terrers, la boira». I ho explica recordant com va obsessionar-se en el seu primer curt per gravar la boira, i com se'n va sortir. I van sorgint els records, imatges que queden de per vida: «Com la majordoma que pujava cada dia al Clascar, amb 90 anys».

Irene Solà, Clara Roquet i Sara Blázquez, durant la taula rodona Foto: Josep Comajoan

«Fantasiejo amb tornar», reconeixia Clara Roquet. Irene Solà ja ho ha fet, fa pocs mesos que s'hi ha tornat a instal·lar. I en tot cas sempre tenen Malla present, compartint fins i tot projectes amb les altres mallenques de la taula, com han fet aquesta tardor Olga Capdevila i Irene Solà amb la campanya de Nadal de l'Ajuntament de Barcelona, una posant-hi la il·lustració i l'altra la paraula. «Sortir del metro del Passeig de Gràcia i veure penjat el treball de dues mallenques fent la campanya de l'Ajuntament de Barcelona!», s'exclamava Capdevila mentre arrencava els primers aplaudiments del públic, totalment entregat.

La tercera novel·la d'Irene Solà

I encara va quedar temps perquè Clara Roquet es posés el barret d'entrevistadora i li demanés per la tercera novel·la a Irene Solà, que va avançar que té a mig escriure i que també està ambientada en el món rural; «he investigat coses ben diverses, però relativament properes», va afegir. I una estona per recordar els temps que Olga Capdevila feia els primers cèntims a les sortides de les discoteques de la costa reproduint el dibuix del tampó que donava accés a l'entrada. Històries de prop i de lluny de quatre dones que al poble no deixaran mai de ser la Clara del Serrat del Maset, la Irene de la Torre Magra, la Núria de la Noguera i l'Olga del Serrat de la Cirera.